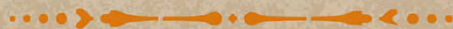

Paddington cestuje

Michael Bond

mladá fronta

Paddington cestuje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Michael Bond

Paddington cestuje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Paddington cestuje

Michael Bond

Paddington cestuje

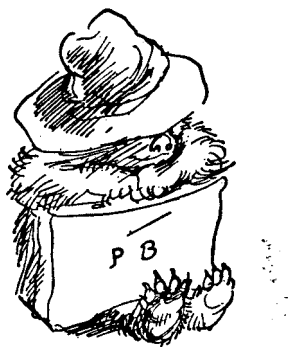
Další příběhy medvěda z nejtemnějšího Peru

Ilustrovala PEGGY FORTNUMOVÁ

mladá fronta

Přeložila Eva Brožová

Paddington Abroad

Text copyright © Michael Bond 1960

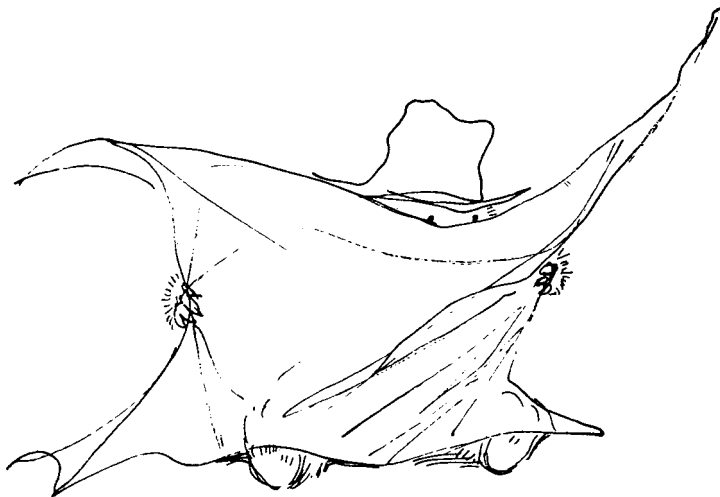
Illustrations copyright © Peggy Fortnum
and William Collins Sons and Co. Ltd. 1960

Translation © Eva Brožová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-204-6441-5

ISBN e-knihy 978-80-204-6561-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Paddington se připravuje

Paddington byl v bryndě. Protože to byl medvěd, který se často dostává do průšvihů, ani ho to nepřekvapilo – ovšem když vstal a rozhlédl se po pokoji, dokonce i on musel uznat, že vypadá hůř než obvykle.

Všude se povalovaly mapy a kousky papíru, nemluvě o několika ošklivých skvrnách od marmelády a dlouhé cestičce otisků tlapek. Otisky začínaly na mapě, kterou si rozložil přes přikrývku na posteli. Šlo o velkou mapu Londýna a uprostřed, vedle prvního otisku tlapky, se nacházelo kolečko, které označovalo polohu

domu Fouskových ve Windsorských zahradách číslo třicet dva.

Cestička vedla přes mapu od domu Fouskových jižním směrem, přes konec postele a na další mapu, která ležela na podlaze. Odtud pokračovala pořád na jih dál až k Lamanšskému průlivu a potom na třetí mapu u okna, co zachycovala severní pobřeží Francie. Tam cestička končila ve vlhké hromádce, která vznikla z drobků sušenky, kapky marmelády a kaňky červeného inkoustu.

Paddington do ní s hlubokým povzdechem roztržitě ponořil tlapku. Kleknul si na podlahu a podíval se na pokoj s přivřenýma očima, ovšem nepořádek pak vypadal ještě hůř, protože zdola viděl jen hrbolky a rýhy.

Zrovna když se chystal vlézt zpátky do postele a zvažít situaci, zaslechl cinkání talířů a kroky na schodech.

S provinilým výrazem vyskočil z podlahy a chvatně začal všechno strkat pod postel. I když měl ohledně nepořádku pár velice dobrých výmluv, tušil, že ani paní Fousková, ani paní Ptáčková by z nich nebyly nadšené – zvláště v době snídaně, kdy všichni obvykle spěchají.

„Už jsi vzhůru, Paddingtone?“ zavolala paní Fousková, když zatukala na dveře.

„Ne – ještě ne, paní Fousková,“ vykřikl Paddington tlumeným hlasem, jak se snažil nacpat sklenici s marmeládou pod skříň. „Myslím, že se mi zasekla víčka.“

Protože Paddington byl v podstatě pravdomluvný medvěd, zavřel oči, a zatímco sbíral zbytek věcí, několikrát hlasitě zachrápal. Zašátral po peru a inkoustu, chvatně je strčil do starého klobouku, který si narazil na hlavu, a jakmile zvedl poslední mapu, poslepu tápal ke dveřím.

„Děje se něco, Paddingtone?“ vyhrkla paní Fousková, protože se dveře zničehonic otevřely a objevil se v nich Paddington.

Paddington se málem svalil leknutím na záda, když na chodbě uviděl stát paní Fouskovou s podnosem se snídání.

„Myslel jsem, že jste kredenc, paní Fousková,“ vykřikl, rychle si strčil mapu za záda a zacouval k posteli. „Omylem jsem musel jít jiným směrem.“

„To doufám,“ řekla paní Fousková, když za ním vešla do pokoje. „Ještě nikdy jsem neslyšela tolik bouchání a nárazů.“

Paní Fousková se podezíravě rozhlédla, ale všechno vypadalo na svém místě, a tak se opět zadívala na Paddingtona, který teď seděl s velice zvláštním výrazem na posteli.

„Opravdu se ti nic nestalo?“ zeptala se ustaraně, když před něj položila podnos. Jeden ošklivý okamžik měla paní Fousková dojem, že Paddingtonovi teče z levého ucha krev, ale než se o tom mohla přesvědčit,

narazil si starý klobouk ještě víc na hlavu. Přes to všechno se jí ten pohled vůbec nezamlouval a ve dveřích zaváhala pro případ, že by něco nebylo v pořádku.

Paddington si přál, aby paní Fousková co nejdřív odešla. Jak se snažil pokoj co nejrychleji uklidit, zapomněl zavřít lahvičku s inkoustem a cítil, že mu vlhne temeno hlavy.

Paní Fousková s povzdechem zavřela dveře. Z dřívějších zkušeností věděla, že je marné snažit se vymámit z Paddingtona vysvětlení, když měl podobnou náladu.

„Řekla bych,“ pronesla paní Ptáčková, když se paní Fousková vrátila do kuchyně a vylíčila jí jeho zvláštní chování, „že ten mladý medvěd není jediný v tomhle domě, kdo se chová divně. Všechno to souvisí vy víte s čím!“

S tím musela paní Fousková souhlasit. Od minulého večera byla jejich domácnost vzhůru nohama.

Začalo to v okamžiku, kdy pan Fousek dorazil domů s obrovským štosem map a pestrobarevných brožur a oznámil, že je vezme na dovolenou do Francie.

Během pár vteřin obvyklý klid a pohoda panující ve Windsorských zahradách číslo třicet dva zmizely a už se nevrátily.

Od večere až po odchod do postele byla jediným tématem hovoru dovolená. V nepoužívaných skříních se pátralo po starých nafukovacích míčích a plavkách,

vymýšlely se plány a paní Ptáčková už začala prát a žehlit malou horu oblečení, aby na ten velký den všechno nachystala.

Zpráva o dovolené ve Francii nadchla především Paddingtona. Vzhledem k tomu, že byl členem rodiny Fouskových, ho s sebou brali na jednodenní výlety, které si báječně užil, ale ještě nikdy nebyl na opravdové dovolené a nesmírně se na ni těšil. Navíc mu dal pan Fousek v záchvatu velkorysosti na starost všechny mapy a něco, čemu se říkalo „idinerář“.

Nejdřív si Paddington nebyl jistý, jestli zvládne něco, co zní tak důležitě jako „idinerář“, ale když mu Juditka vysvětlila, že je to prostě seznam všech míst, která navštíví, a aktivit, které budou dělat, okamžitě změnil názor. Paddington zbožňoval seznamy a „seznam aktivit“ zněl velice zajímavě.

„Dám ruku do ohně,“ pronesla paní Ptáčková ponuře, když tu záležitost probírala při mytí nádobí s paní Fouskovou, „že celých těch čtrnáct dní strávíme na cestě, jestli bude mít mapy na starost ten mladý medvěd. Koleduje si to o malér. Nikdo neví, kde skončíme.“

Paní Fousková si znovu povzdechla. „To je možné,“ řekla a obrátila pozornost k jiným věcem, „ale udělá mu to radost. Vždyť víte, jak zbožňuje sepisování.“

„Hmm!“ odfrkla si paní Ptáčková. „Jestli něco vím, tak to, že počmárá celé povlečení. Itineráře!“

Podrážděně mlaskla a vrhla zachmuřený pohled na strop, nad kterým měl Paddington svůj pokoj.

Paní Ptáčková z dřívějších zkušeností a praní mnoha povlečení věděla, že inkoust a Paddington jsou dvě věci, které by se k sobě neměly přiblížit. Tentokrát si však nemusela dělat starosti, protože Paddington právě v tu chvíli přestal psát. Seděl na posteli a pečlivě studoval velký list papíru, který držel v tlapkách.

Nahoře bylo velkými červenými písmeny napsáno:

IDINERÁŘ OD PADINGTUNA

Pak následoval otisk jeho tlapky, aby bylo zřejmé, že jde o originál.

Paddington si nebyl úplně jistý, jak se píše „idinerář“, ale i když předchozí večer prošel ve slovníku pana Fouska všechna slova začínající na „id“, nikde ho nedokázal najít. Vcelku ho to nepřekvapilo. O slovnících neměl vysoké mínění. Kdykoli si chtěl vyhledat obzvlášť obtížné slovo, obvykle zjistil, že není k nalezení.

První položka na seznamu byla:

7 hodin – velká snídane

a pak následovalo

8 hodin – odjest z domova (Windsorské zahrady 32)

9 hodin – obžerstvení

11 hodin – svadčinka

Paddington si seznam několikrát přečetl, a když dopsal 12 hodin – *příjezd na letiště – objed*, papír složil a strčil si ho do tajné přihrádky v kufříku. Naplánovat dovolenou – zejména dovolenou v zahraničí – bylo mnohem náročnější, než si představoval, a rozhodl se, že se o tom musí poradit se svým přítelem panem Pelichem.

Rychle se umyl a pospíchal do kuchyně, kde si od paní Ptáčkové vyzvedl nákupní seznam a košík na kolečkách, a s odhodlaným výrazem v očích vyšel z domu.

Cestou zaskočil do pekárny, kde měl stálou objednávku na čerstvě upečené vdolky, potom odbočil do ulice Portobello a zamířil k obchodu pana Pelicha, jehož výlohy přetékały starožitnostmi všech tvarů a velikostí.

